

paa det oldnordiske som paa det etnografiske Museum, ere henmagasinerede og kunne ikke udstilles. Hertil kommer jo, at det saakaldte Folkemuseum, som for nogle Aar siden blev oprettet, og som mere og mere viser sig at være af stor Betydning, og som danner et naturligt Supplement til det saakaldte oldnordiske Museum, bør fornuftigvis bringes under samme Tag og i saa nær Forbindelse som muligt med det oldnordiske Museum for sammen med dette at danne vort egentlige nationalhistoriske Museum. Men det er rent umuligt at skaffe Plads i den nuværende Bygning, saaledes som den er. Endvidere er den nuværende Bygning, som jo er en gammel Bygning, indrettet til Palæbrug og ikke til Udstilling af Samlinger, i høj Grad brandfarlig. Der er i saa Henseende i de senere Aar gjort en hel Del for at formindke denne Fare, men uden en meget væsentlig Ombygning kan denne Fare ikke staves bort. Nu tror jeg, at alle ville erkende, at disse Museer, som nu ere anbragte der, ere nogle af vore vigtigste Samlinger her til Lands, at vi med Rette kunne være stolte af dem, at det er vor Pligt over for os selv og vore Efterkommere, at de opbevares paa en god og betryggende Maade med den tilhørlige Plads, saaledes at baade Videnskabsmænd kunne drage den Nytte af dem, som det er muligt, og den almindelige Befolkning kan saa sin Kundskab og sit Syn paa hele vort Folks Udvikling fra Oldtiden til Nutiden klart og udbillet. Jeg tror da altsaa, det maa erkendes, at Nødvendigheden for at komme til Nybygninger paa dette Omraade er til Stede, men tillige tror jeg, at det maa erkendes, at vi ikke have Raad til at vente. Forholdet er som sagt saa slet, at vi ikke kunne lade det bero længere saaledes, som det er nu. Jeg har jo allerede omtalt, hvor liden Plads der er til de egentlige Statsamlinger, og hvor brandfarlig de ere anbragte, og det andet Museum, som bør lægges sammen med Statsamlingerne, nemlig Folkemuseet, er jo anbragt paa en endnu værre Maade i en lejet Bygning, den saakaldte Panoptikonbygning ude paa Vesterbro, der sikkerlig er endnu brandfarligere og endnu uheldigere i enhver Henseende end Prinsens Palæ, som det nu er, og endnu mere uden for Muligheden af nogen som helst Udvidelse end Statens Samlinger. Dernæst maa der jo spørges, om den Plan, der nu foreslaas her, ogsaa er tilstrækkelig, om det, der bydes, er saaledes, at man virkelig kan saa noget ud deraf, saa at man kan være tilfreds med Resultatet, naar Lovforslaget gennemføres, saa at man ikke senere igen skal komme til store Udgifter ved Nybygninger paa dette

Omraade. Ogsaa her er det min Overbevisning, at Forslaget har truffet det rette. Allerede afbøde Worsaae har udtalt sig meget bestemt om, paa hvilken Maade ny Bygninger til disse Museer skulde indrettes. Han gik ud fra den Forudsætning — og heri er den nuværende Museumsbestyrelse enig, og Regeringens Forslag har fuldstændig sluttet sig dertil — at det, det kommer an paa, er at skaffe Plads til virkelig historisk-videnskabelige Samlinger, hvorfra alle Imitationer eller Efterligninger eller Indtøb fra Udlandet af Sager, som maaste kunde have sin Interesse til Sammenligning, ere udelukkede, hvorfra ellers maaste i og for sig interessante Fantasiinteriører ere udelukkede, og hvor det, det kommer an paa, er at skaffe en videnskabelig ordnet Samling, som kan være til virkelig Nytte til Studium for Videnskabsmænd og tillige til Gavn og Fornøjelse for Befolkningen. Videre bør man heller ikke gaa, eller, rettere sagt, gaar man videre, saa fordærver man i Virkeligheden Samlingernes Karakter. Endvidere var det Worsaaes bestemte Anskuelse, at vel skulde man have store, smukke Rum og Sale til at udstille Genstandene i, men at man paa den anden Side burde vogte sig for at lægge Vægt paa at saa store monumentale Haller eller Sale, som det kan være hensigtsmæssigt og rigtigt at saa, naar der er Tale om at udstille enten store Malerier eller Billedhuggerarbejder, men som det vil være ufornuftigt og uhensigtsmæssigt at indrette, naar der er Tale om at udstille Genstande som disse Samlingers, som man for en meget stor Del skal kunne tage frem af Skabene og se paa nærved. Dette har været de Grundtætninger, som have ledet ved Forslagets Udarbejdelse.

Det tredje Spørgsmaal, der ligger for til Afgørelse, er, om den Plads, der nu er valgt i Forslaget, er den rette. Det vil jo vides, at herom har der været forskellige Meninger i sin Tid. Den af Regeringen nedsatte store Bygningskommission for at tage alle offentlige Bygningsager under Overvejelse kom jo til det i alt Fald foreløbige Resultat, at det ny Nationalmuseum skulde lægges paa Etkercerpladsen. Jeg tillader mig at tro, at dette Resultat var uheldigt; en stor Museumsbygning lagt paa Etkercerpladsen vilde ubetinget knuse Rosenborg Slot. Rosenborg Slot er i og for sig, hvad Bygningskunst angaar, noget særdeles smukt, men det er kun lille, og det vil æstetisk set, om jeg saa maa sige, knuses af en stor Museumsbygning lige op ad det paa Etkercerpladsen. Da jeg fik Sagen i Hænde, da jeg blev Minister for disse Sager